

Sygn. akt IV Ka 868/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Waldemar Majka (spr.)
Sędziowie:	SSO Mariusz Górski SSO Agnieszka Połyniak
Protokolant:	Marta Synowiec

przy udziale Władysławy Kunickiej-Żurek Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 22 lipca 2015 r.

sprawy **A. R.**

syna Z. i A. z domu M.

urodzonego (...) we W.

oskarżonego z art. 177 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie

z dnia 30 lipca 2014 r. sygnatura akt II K 605/12

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sygnatura akt IV Ka 868/14

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Dzierżoniowie wniósł akt oskarżenia przeciwko A. R. oskarżając go o to, że:

w dniu 9 stycznia 2012 r. w D. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym B. o nr rej. (...), jadąc ul. (...) w kierunku centrum miasta z prędkością rzędu 115 do 145 km/h, na odcinku drogi, gdzie obowiązywało administracyjne ograniczenie prędkości jazdy do 50 km/h, nie zastosował należytej ostrożności a w szczególności nie zastosował się do obowiązującego ograniczenia prędkości, w skutek czego spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym oraz doprowadził do zderzenia z wyjeżdżającym ze stacji paliw i włączającym się do ruchu samochodem F. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez E. K., która w wyniku zderzenia doznała obrażeń ciała w postaci urazu wielonarządowego, urazu aksonalnego mózgu, urazu czaszkowo-mózgowego ze stłuczeniem mózgu i pourazowym krwawieniem podpajeczynówkowym a także krwawieniem przymózgowym

nad prawą półkulą mózgu i pourazowym obrzękiem mózgu, złamania kości ciemieniowej lewej oraz łuski kości skroniowej lewej, stłuczenia płuc, urazu miednicy ze złamaniem kości kulszowej lewej, leczenia tracheotomicznego, wielołamowego złamania kości miednicy, stanu zawieszania świadomości, które to spowodowały ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci ciężkiej choroby długotrwałej,

to jest o czyn z art. 177 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 30 lipca 2014 roku (sygn. akt II K 605/12) Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie:

I. oskarżonego A. R. uznał za winnego tego, że w dniu 9 stycznia 2012 r., w D., umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki B., o nr. rej. (...), jadąc ul. (...) z prędkością rzędu 115 do 145 km/h, na odcinku drogi, gdzie obowiązywało administracyjne ograniczenie prędkości jazdy do 70 km/h, nie zastosował się do obowiązującego ograniczenia prędkości, wskutek czego spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym oraz doprowadził do zderzenia z wyjeżdżającym ze stacji paliw i włączającym się do ruchu samochodem F. (...), o nr. rej. (...), kierowanym przez E. K., która w wyniku zderzenia doznała obrażeń ciała w postaci urazu wielonarządowego, urazu aksonalnego mózgu, urazu czaszkowo-mózgowego ze stłuczeniem mózgu i pourazowym krwawieniem podpajęczynówkowym, a także krwawieniem przymózgowym nad prawą półkulą mózgu i pourazowym obrzękiem mózgu, złamania kości ciemieniowej lewej oraz łuski kości skroniowej lewej, stłuczenia płuc, urazu miednicy ze złamaniem kości kulszowej lewej, leczenia tracheotomicznego, wielołamowego złamania kości miednicy, stanu zawieszania świadomości, które to obrażenia spowodowały ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci ciężkiej choroby długotrwałej i czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 177 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 177 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego A. R. w punkcie I. wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 4 (cztery) lata;

III. na podstawie art. 42 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego A. R. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 (pięć) lat;

IV. na podstawie art. 43 § 3 k.k. nałożył na oskarżonego A. R. obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdu;

V. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego A. R. na rzecz oskarżycielki posiłkowej E. K. kwotę 1.260 zł (jeden tysiąc dwieście sześćdziesiąt złotych) tytułem wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika w postępowaniu sądowym;

VI. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego koszty sądowe w całości w kwocie 5.756,04 zł (pięć tysięcy siedemset pięćdziesiąt sześć złotych i cztery grosze), a na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych wymierzył oskarżonemu opłatę sądową 300 (trzysta) złotych.

Apelację od wyroku wywiódł obrońca oskarżonego zaskarżając wyrok w całości zarzucając:

1) Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydania zaskarżonego wyroku, mający wpływ na jego treść, konsekwencją czego było nietrafne przypisanie A. R. sprawstwa z art. 177§2 kk, a co nastąpiło wskutek wadliwego ustalenia, że:

- ujawnione ślady nr 1 i nr 2 należą do samochodu B., którym poruszał się oskarżony, gdy tymczasem:

- ze zdjęć na płycie dostarczonej przez Policję (znajdującej się w aktach sprawy), które nie zostały ujawnione przez Sąd meriti wyraźnie wynika, że organy ścigania oznaczyły kredą niewłaściwe ślady hamowania (nie tego samochodu), pomijając ślady wyraźne, prawdopodobnie pozostawione przez B.,

- z opinii prywatnej nr 019-2013 (znajdującej się w aktach sprawy) wyraźnie wynika, że ślady nr 1 i nr 2 nie pozostawił samochód B. kierowany przez oskarżonego,

- oskarżony gwałtownie hamujący na odcinku kilkudziesięciu metrów, nagle przestaje hamować na kilka metrów przed zderzeniem się z innym pojazdem (brak śladów hamowania w przestrzeni pomiędzy śladami numer 1 i numer 2 oraz śladami numer 3 i numer 4,

oraz

- nie ustalenia, czy w przypadku, gdyby pokrzywdzona była zapięta w pasy bezpieczeństwa doszłoby do ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, czy też nie? (a przecież oskarżony nie może odpowiadać za skutki zaniedbania E. K. w postaci nie zapięcia pasów bezpieczeństwa);

- nie ustalenia, czy w wypadku poruszania się przez oskarżonego z prędkością dozwoloną 70km/h do wypadku i tak by doszło? (brak w ogóle ustaleń w tym zakresie w toku postępowania) (a przecież ustalenie, że do wypadku i tak by doszło, gdyby oskarżony poruszałby się z prędkością dozwoloną, spowodowałoby konieczność uniewinnienia oskarżonego),

2) obrazę przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia w postaci:

a) art. 2§2 kpk w zw. z art. 201 kpk i w zw. z art. 167 kpk i 168 kpk poprzez przyjęcie za podstawę skarżonego rozstrzygnięcia niepełnych, a tym samym nietrafnych ustaleń faktycznych, nie odpowiadających obiektywnej prawdzie, czym naruszono zasadę prawdy materialnej,

b) art. 5§2 kpk poprzez naruszenie obowiązku rozstrzygnięcia na korzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości, czym naruszono procesową zasadę in dubio pro reo,

c) art. 7 kpk w zw. z art. 168 kpk poprzez przekroczenie dyrektywy swobodnej oceny dowodów (z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy jak i doświadczenia życiowego) w następstwie nieuwzględnienia wszystkich okoliczności istotnych dla prawidłowego rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, a w szczególności okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, co skutkowało ustaleniami dowolnymi nie znajdującymi pełnego i pewnego oparcia w materiale dowodowym,

następstwem naruszenia których to zasad procedowania było błędne ustalenie faktów przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, a w konsekwencji nietrafne stosowanie prawa materialnego poprzez bezpodstawne przypisanie oskarżonemu sprawstwa występku opisanego sentencją zaskarżonego wyroku,

a podnosząc wskazane zarzuty wniósł o zmianę wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej wniósł o utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zważył:

apelacja obrońcy oskarżonego jest w części zasadna.

Nie sposób odmówić trafności zarzutów apelacyjnych poddających w wątpliwość poprawność przyjętych przez biegłego J. N. założeń leżących u podstaw wydanej opinii. Argumentacja odnosząca się do śladów hamowania pojazdu (uznanych za ślady hamowania pojazdu kierowanego przez oskarżonego) ujęta w uzasadnieniu apelacji (k.835), jak i rozwinięta w piśmie obrońcy oskarżonego datowanym na 9 lutego 2015 roku (k.881) jest ze wszech miar trafna, co czyni przywoływaną opinię biegłego co najmniej niepełną (art.201 kpk). Skoro ślady hamowania pojazdu stanowiły podstawę wszelkich obliczeń biegłego – w tym drogi hamowania i prędkości pojazdu – nie może być wątpliwości co do tego czy ślady te pozostawił pojazd kierowany przez oskarżonego, a wątpliwości takie występują.

Ślady bieżnika odwzorowane na zdjęciach nr (...) i (...) (k.48) rzeczywiście nie przystają do rzeźby bieżnika opon w jakie wyposażony był samochód B.. Kuriozalne jest w niniejszej sprawie, iż biegli nie zadali sobie trudu wydając kolejne opinie aby opisać model, rodzaj, rozmiar, datę produkcji i odwzorowanie bieżników opon samochodu B., co przecież ma kolosalne znaczenie w ocenie materiału dowodowego.

Z dokumentacji fotograficznej opinii biegłego Z. R. (k.46, 713) wynika, iż B. wyposażone było w opony zimowe o asymetrycznym bieżniku, jednakże żadna z opon nie została opisana (za wyjątkiem głębokości bieżnika) ze wskazaniem miejsca instalacji w pojeździe. Widoczna na zdjęciach asymetryczność bieżnika opon czyni dywagacje biegłego J. N. (k.626) co najmniej wątpliwymi w zakresie wniosków. Również mało przydatne dowodowo pozostają twierdzenia oskarżonego w tym zakresie wraz z przedłożonymi fotografiami opon (k.883,915), skoro na fotografiach znajdują się opony letnie, zaś w czasie wypadku B. wyposażone było w opony zimowe.

Powyżej wskazana kwestia winna być przedmiotem weryfikacji w oparciu o dostępną dokumentację fotograficzną sporządzoną przez biegłego Z. R., jak i jakąkolwiek inną dokumentację szkodową, która zapewne była sporządzana. Kiedy sąd I instancji będzie miał pewność co do okoliczności jakie opony i o jakim bieżniku zainstalowane były w B. w dniu zdarzenia, wówczas podda ocenie pozostały materiał dowodowy, a w tym zabezpieczone ślady i rozważy potrzebę zasięgnięcia opinii innego biegłego (art.201 kpk). Skoro bowiem przedmiotem zainteresowania biegłego J. N. nie pozostaje rozstaw kół B. kierowanego przez oskarżonego (k.690) ani też czy było to auto przednio, tylnonapędowe czy też dysponowało napędem na cztery koła (k.713 odwr.) a nadto czy ślady opisywane przez biegłego pozostawione zostały w wyniku hamowania przednią czy tylną osią, to dziwić musi definitywność wniosków biegłego. Przyjmowana w opinii prędkość samochodu kierowanego przez oskarżonego przed podjęciem hamowania, jak i prędkość zderzeniowa, to wbrew twierdzeniom biegłego wartości istotne z punktu widzenia odpowiedzialności oskarżonego, a w tym - oceny naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Udzielenie zatem odpowiedzi na pytanie - czy w wypadku poruszania się przez oskarżonego z prędkością dopuszczalną doszłoby do zderzenia pojazdów, a ich kierujący mieli możliwość uniknięcia wypadku - również pozostaje celowym.

Odnośnie zaś podnoszonej w apelacji kwestii zapięcia pasów bezpieczeństwa przez kierującą F., to nie wymaga wiadomości specjalnych, iż w sytuacji uderzenia bocznego, jak w niniejszym wypadku i braku kurtyn powietrznych (bocznych) zapięte pasy bezpieczeństwa mając na względzie siłę uderzenia, a co za tym idzie zakres odkształcenia pojazdu, mogłyby doprowadzić do powstania jeszcze poważniejszych obrażeń u pokrzywdzonej. Jeśli zaś obrońca oskarżonego czy oskarżony w ramach wniosku dowodowego będzie zmierzał do wypowiedzenia się w tej kwestii przez biegłego medyka, w zależności od charakteru i zakresu tezy dowodowej sąd I instancji rozważy potrzebę przeprowadzenia takiego dowodu.

Podjęta w toku postępowania odwoławczego inicjatywa dowodowa nie doprowadziła do ustalenia personaliów osoby przedstawiającej się w ramach wpisu na portalu (...) (k.838,890) jako świadek zdarzenia, jednakże możliwe są do podjęcia próby ustalenia personaliów osoby o nazwisku (...) (k.29) i przesłuchania jej w charakterze świadka, choć ze względu na upływ czasu od zdarzenia być może okaże się to również niemożliwe.

W świetle powyższego sprawa wymaga ponownego rozpoznania (art.437§2 kpk).